ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΓΙΑΣΑΡ ΝΑΜΠΗ

Η ΠΕΙΝΑ

ΕΙΝΟΥΣΕ... Εἶχε δυὸ μέρες νὰ βάλῃ κάτι στὸ στόμα του... Εἶχε τὴν ἐντύπωσι ὅτι τὸ ἀδειανὸ στομάχι του ἀπαμυζοῦσε τὴν τελευταία σταγόνα αἵματος, ποὺ τοῦ ἀπέμεινε στὶς φλέβες.

Πεινοῦσε... Καὶ περπατοῦσε ἀπὸ τὸ πρωῒ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ — σὰν ἕνα ἄχυρο ποὺ τὸ παράπερνε ὁ ἄνεμος.

Ποῦ πήγαινε ; Τί θὰ ἔκανε ; Δὲν ἤξερε οὔτε ὁ ἴδιος. Ἐκεῖνο ποὺ ἤξερε θετικὰ ἦταν ὅτι τὸ τέρας αὐτὸ ποὺ τὸ λένε πεῖνα, μεγάλωνε ὁλοένα τὶς δυὸ τελευταῖες μέρες, καὶ ὅτι τρεφότανε μὲ τὴν σάρκα του καὶ τὸ αἷμα του..

Ἐνῶ περπατοῦσε, παρατατῶντας, σταματοῦσε κάπου - κάπου μπρὸς σὲ μιὰ βιτρίνα, ἔρριχνε ἀναισθητα ἕνα βλέμμα στὰ βουνόχρωμα καὶ ἑτεροῦλλα εἴδη, ποὺ στόλιζαν τὴν προθήκη, καὶ ὕστερα προχωροῦσε καὶ πάλι μπροστά. Ὁ κόσμος διαβάτανε καὶ τὸν ἔσπρωχνε καὶ αὐτὸν μ' ὁρμητικὸ πέρασμά του...

Τί ἀπαροιστιὸς ποὺ ἦταν, ἀλήθεια ! Τὰ μαλλιά του καὶ τὰ γένεια του εἶχαν μῆνες νἀρθοῦν σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸ ψαλίδι καὶ τὸ ξυράφι τοῦ κουρέα. Ἔμοιαζαν σὰν βοῦρσα τῶν παπουτσιῶν.

Οἱ διαβάτες τοῦ ἔριχναν βλέμματα ἀηδίας...

Τὸ μυαλό του εἶχε θολώσει, δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ λειτουργήσῃ κανονικά. Καὶ ὅλο του τὸ σῶμα τὸ ἔνοιωθε παράξενα ἐλαφρό. Τοῦ φαινότανε ὅτι ἔχανε σιγὰ-σιγὰ τὸ βάρος τοῦ κορμιοῦ του καὶ ὅτι τοῦ ἔμενε μονάχα ἡ ψυχή.

Ὠνειροπολοῦσε... Τὸ πλῆθος αὐτὸ ποὺ κυκλοφοροῦσε γύρω του, ψυχρὸ καὶ ἀδιάφορο, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἦσαν πλασμένοι ἀπὸ τὴν ἴδια ζύμη μ' αὐτόν. Ἡ μορφὲς ποὺ τὸν κάτταζαν εἰρωνικά, ἐνῶ περνοῦσαν ἀπὸ μπροστά του, φαινόντουσαν τόσο παράξενες, τόσο μαφρυνές ! Μήπως ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἀνῆκαν σ' ἄλλο πλανήτη ;

Ἦταν μόνος. Ποτὲ δὲν εἶχε τόσο ὀδυνηρὴ συναίσθησι τῆς μοναξιᾶς του.

Ἄλλοτε, ὅταν ἦταν νέος, πίστευε ὅτι εἶχε γνωρίσει κατὰ βάθος τὴν ἀνθρώπινη ψυχή. Εἶχε διαβάσει τόσα πολλὰ βιβλία ! Τὴν ἐποχὴ κείνη, δὲν ἦταν μόνος κ' ἔρημος στὸν κόσμο. Εἶχε φίλους καὶ συντρόφους, ἀλλὰ καὶ χρήματα... Μαζύ, ὅμως, μὲ τὴν περιουσία του ἔχασε καὶ φίλους τοὺς ἀφοσιωμένους φίλους του.. Καὶ ἂν κατὰ τύχη ἔβλεπε κανένα στὸν δρόμο του, ἐκεῖνος γυρνοῦσε ἀλλοῦ τὸ κεφάλι του, κάνοντας πὼς δὲν τὸν γνωρίζει...

Ξαφνικά, μιὰ τραιερὴ ἀμφιβολία τὸν κυρίεψε. Ἐκεῖνο ποὺ θεωροῦσε «ἀναγνίσεις» ὑπῆρξε τάχα ποτὲ στὴν πραγματικότητα; Δὲν μποροῦσε τώρα νὰ πιστέψῃ οὔτε ὁ ἴδιος, ὅτι ἦταν δυνατὸ νὰ ὑπάρχῃ ἔστω καὶ παραμικρὰ σχέσις μεταξὺ ἐκείνου τοῦ πλουσίου καὶ εὐτυχισμένου νέου καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ γέρασε πρὶν τῆς ὥρας του καὶ ποὺ προκαλοῦσε τὴν ἀηδία μὲ τὴν ἐμφάνισί του...

— Εἶμαι ζαλισμένος ! σκέφθηκε. Τί τρελλὲς ἰδέες περνοῦν ἀπὸ τὸ μυαλό μου !...

Ἐξαντλημένος, πῆγε καὶ κάθησε σ' ἕνα δημόσιον κῆπο...

* * *

Στὴν κοσμοπολιτικὴ Μεγάλη Ὁδὸ τοῦ Πέραν, στὴν ὁποία μπορεῖς ν' ἀκούσῃς ὅλες τὶς γνωστὲς καὶ ἄγνωστες γλῶσσες, ὅλα τὰ λόγια ἔσμιγαν στὴν ἀκοή του, δημιουργῶντας μιὰ καινούργια ἀκατανόητη γλῶσσα...

Χτύπησε ὅλες τὶς πόρτες, ζητῶντας δουλειά.

Παντοῦ, ὅμως, βρῆκε τὴν ἴδια ψυχρὰ ὑποδοχή...

Στὸ τελευταῖο γραφεῖο ποὺ πῆγε, δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ καὶ φώναξε καταπρόσωπο τοῦ καλοντυμένου καὶ καλοθρεμμένου προϊσταμένου:

— Πεινῶ !...

Ἐκεῖνος, χτύπησε τὸ κουδοῦνι γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ὑπηρέτη του. Συγχρόνως, ἔδωσε στὸν ἄγνωστο εἴκοσι πέντε γρόσια... Μὰ ὁ πεινασμένος, τρελλὸς ἀπὸ τὴν ὀργὴ καὶ τὴν ἀπελπισία, πέταξε τὸ νόμισμα στὸ γραφεῖο κ' ἔφυγε χωρὶς νὰ γυρίσῃ πίσω τὸ κεφάλι του... Ἄ, ὄχι! ὄχι ! δὲν εἶχε φτάσει ἀκόμα στὸ σημεῖο νὰ δέχεται ἐλεημοσύνη !

Ἴσως ἀργότερα νὰ μετανόησε γιὰ τὴν χειρονομία του αὐτήν. Τὸ ἀδειανὸ στομάχι του τοῦ ἔκανε παράπονα γιὰ τὴν τόση περηφάνεια του. Ἂν ἤθελε, ἂν δὲν ἦταν τόσο φιλότιμος, δὲν θὰ πέθαινε τῆς πείνας καὶ θὰ μποροῦσε νὰ συντηρηθῆ ὁπωσδήποτε μὲ τὰ λίγα χρήματα ποὺ θὰ τοῦ ἔδιναν μερικοὶ πονόψυχοι ἄγνωστοι.... Μὰ ἦταν ἀρά γε δικό του ἁμάρτημα ἂν δὲν μποροῦσσε νὰ ἀπλώσῃ τὸ χέρι του, στὴ γωνιὰ ἑνὸς δρόμου, λέγοντας:

— Μιὰ ἐλεημοσύνη, παρακαλῶ...

Ἐξαντλημένος τέλος, πῆγε καὶ κάθησε σ' ἕνα δημόσιον κῆπο, στὸν κοριὸ ἑνὸς δέντρου, ἀπου δὲν ἄργησε νὰ τὸν πάρῃ ὁ ὕπνος. Ὅταν ξημέρωσε, βγῆκε ἀπὸ τὸν κῆπο καὶ ἄρχισε νὰ περπατάῃ ἄσκοπα δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

Ἀποροῦσε καὶ ὁ ἴδιος πῶς εἶχε βάλῃ τὴν δύναμι νὰ σέρνῃ τὰ πόδια του... Εἶχε δυὸ μέρες νὰ φάῃ... Καὶ τὸ πιὸ περίεργο ἦταν ὅτι δὲν ἔνοιωθε τὴν παραμικρὴ κούρασι.

Οἱ ἄγνωστοι ποὺ περνοῦσανε ἀπὸ κοντά του γελοῦσανε. Γλυκειὰ μουσικὴ σκορπιζότανε ἀπὸ τὰ καταστήματα ποὺ παιλοῦσαν γραμμόφωνα. Ὅλες ἡ μορφὲς ποὺ ἔβλεπε ἔλαμπαν ἀπὸ χαρὰ καὶ ὑγεία...

Ἡ ζωὴ ἦταν ὡραία !

Τὴν ἔκαναν ὡραία τὸ πιστό, ἡ γυναῖκες, τὸ χρῆμα...

Ναί, ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν μποροῦσανε παρὰ νὰ εἶνε εὐτυχισμένοι...

Τί σημασία εἶχε ἂν κυκλοφοροῦσε μεταξύ τους ἕνας πεινασμένος, ἕνας ἀξιόριστος ἄνθρωπος ποὺ ἔνοιωθε τὸ κεφάλι του πιὸ ἀδειανὸ καὶ ἀπὸ τὸ στομάχι του ; Νόμος τῆς φύσεως εἶνε νὰ χαίρεται ὁ ἄνθρωπος, νὰ κάνῃ ὅ,τι μπορεῖ γιὰ ν' ἀπολαύσῃ ὅλα τ' ἀγαθὰ τῆς σύντομης αὐτῆς ζωῆς...

Μ' αὐτὴ τὴ σκέψι προσπαθοῦσε ὁ πεινασμένος νὰ παρηγορηθῆ, — νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτό του, ὅτι ἡ δυστυχία του δὲν μποροῦσε νὰ ληφθῆ στὰ σοβαρὰ ὑπ' ὄψι, γιατὶ ἀποτελοῦσε μιὰ ἐξαίρεσι...

Μὰ τὸ στομάχι του δὲν ἐννοοῦσε νὰ συμφωνήσῃ μὲ τὴν ἄποψι αὐτή...

* * *

Σὲ μιὰ στιγμή, τὸ πλῆθος ποὺ κυκλοφοροῦσε σὲ πυκνὰ κύματα στὸν πολυσύχναστο δρόμο, ἀνάγκασε τὸν πεινασμένο νὰ σταματήσῃ μπρὸς σὲ μιὰ κομψὴ βιτρίνα. Ἐκεῖνο ποὺ τράβηξε τὴν προσοχή του ἦταν ἕνα μανεκέν, ποὺ παρίστανε ἕνα κομψοντυμένο ἄνδρα μὲ ροδακάκκινα μάγουλα.

— Αὐτὸς ἀσφαλῶς δὲν θὰ πεινᾶ ! εἶπε μὲ τὸν νοῦ του ὁ πεινασμένος.

Συγχρόνως ἔκανε μιὰ ἄλλη σκέψι:

— Εἶνε σωστὸ ἐγώ, ἕνας ἄνθρωπος ζωντανός, νὰ εἶμαι ντυμένος στὰ κουρέλια καὶ αὐτὴ ἡ ἄψυχη κούκλα νὰ φοράῃ καλὰ καὶ ζεστὰ ροῦχα...

Καὶ τοῦ φάνηκε τότε ὅτι τὸ μανεκὲν αὐτὸ τὸ τοποθέτησαν στὴν βιτρίνα μὲ τὸν μυναδικὸ, τὸν ἀποκλειστικὸ σκοπὸ νὰ κορεϊδεύῃ τοὺς πεινασμένους διαβάτες ! Ἡ σκέψις αὐτὴ καρφώθηκε σὰν μαχαῖρι στὸ μυαλό του...

Ξαφνικά, ἄνοιξε διάπλατα τὰ μάτια του, ποὺ δὲν μπορεῖανε νὰ δοῦν καλὰ ἀπὸ τὴν πεῖνα... Καὶ πλησίασε τὸ πρόσωπό του πιὸ κοντὰ στὴν βιτρίνα.

Καὶ εἶδε τότε, — καὶ δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ λάθος... — εἶδε τὸ μανεκὲν ν' ἀνασηκώνῃ τὰ φρύδια του καὶ νὰ τοῦ ρίχνῃ ἕνα εἰρωνικὸ βλέμμα !...

Καὶ αὐτὸ ἀκόμα τὸ μανεκὲν τὸν κορόϊδευε γιὰ τὸ κατάντημά του !

Μὲ τὴν σκέψι αὐτή, ὁ πεινασμένος ἔνιωσε τὸ μυαλό του νὰ σαλεύῃ ἀπὸ τὴν παραφροσύνη.

— Ἄτιμε ! βριχήθηκε. Τώρα θὰ σοῦ δείξω ἐγώ !

Ἔκανε μερικὰ βήματα πρὸς τὰ πίσω, καὶ ὕψωσε χύμηξε μὲ τὸ κεφάλι μπροστά, σὰν ἐξαγριωμένος ταῦρος...

Ἤθελε νὰ μπῆ στὴν βιτρίνα, ν' ἁρπάξῃ τὸ μανεκὲν ἀπὸ τὸ λαιμό, νὰ τὸ στραγγαλίσῃ, γιὰ νὰ τοῦ μάθῃ νὰ μὴ εἰρωνεύεται τὴν πεῖνα καὶ τὴν δυστυχία ἑνὸς ἀνθρώπου !...

Ἕνας τρομακτικὸς θόρυβος ἀπὸ τζάμια ποὺ σπάζοιν, ἀκούστηκε...

Καὶ ὅταν σήκωσαν τὸν πεινασμένο ἀπὸ καταγῆς, εἶδαν ὅτι τὸ κεφάλι του διαστιόταν ἀκόμη ἀπὸ μερικὲς λωρίδες ἐπιδρομίδος...

Τὰ βεπασμένα τζάμια τοῦ εἶχαν κάψει ὁλόκληρο τὸν λαιμό.

Στὸ βάθος τῆς βιτρίνας, τὸ μανεκὲν δὲν γελοῦσε πειά...

ΓΙΑΣΑΡ ΝΑΜΠΗ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

«Δὲν λυποῦμαι τοὺς γέρους ποὺ ἀπόχτησαν ρευματισμούς. Εἶνε φυσικὸ αὐτό... Λυποῦμαι ὅμως τοὺς νέους, οἱ ὁποῖοι ἀπόχτησαν πέρα ἡλικιωμένων. Εἶνε ἀφύσικο αὐτό !...»

Βολταῖρος